

Kedves testéireim a Krisztusba vetett hit által!

Amikor Jézus bejelentette harmadszor is, hogy meg fog halni, akkor csak ketten vették ezt komolyan: az egyik Júdás volt, aki felfogta, hogy Jézus nem fog dicsőséges isteni országot felállítani, és hogy ebben neki, mármint Júdásnak így nem lesz karrier, úgyhogy gyorsan elment őt elárulni, valamint az a bizonyos Mária, aki az illatos kenetével a bejelentést hallva megkente Jézust. A többi tanítvány eleresztette a füle mellett Jézus bejelentését, ők azt remélték, hogy ez a legrosszabb forgatókönyv lenne, ráadásul az, hogy 2 nap múlva ezek bekövetkeznének, olyan hihetetlennek tűnt...

Mária viszont felfogta, hogy az idő szorításában élnek, és hogy most van lehetősége utoljára úgy jól tenni Jézus felé, hogy ebben megmutassa elemei erejű szeretetét, háláját.

Testvéreim! Az idő múlásával okosan élni egész életünkben olyan dolog, amit tanulnunk kell, és általában igyekszünk is magunkra nézve és szeretteinkre nézve az idő szorítását és az abból következő helyzetmegragadást figyelembe venni. Például az ember gyermeke egyszer szalagavatózik életében, s ha arra nem tudsz elmenni, akkor ezt semmivel nem kárpótolhatod. El is megy rá minden normális szülő. Nyilván. A kérdés az, hogy ezt az idő szorítását miért nem szoktuk olyan komolyan venni az Istennel való kapcsolatunkban? Ott valahogy elfolyik az idő és eligénytelenedik az Istennek adott áldozatunk.

Ott valahogy az ember azt várja, hogy alkalom, amikor kifejezhetem Isten iránt a szeretetemet, az ölembe kell, hogy hulljon. Eszünkben sincs az a radikális gondolkodásmód, ami ott volt Máriában, aki a megvalósítás érdekében egy szép asztalközösséget bontott meg cselekedetével. Mária tudta, hogy 2 nap van még, s talán a másik már úgy alakul, hogy ott végképp nem lesz lehetőség Isten fiával találkozni. Hát találkozott akkor így rendbontóan Jézussal és megmutatta neki tiszteletét és háláját elemi erővel.

Mária nem csupán csepegtetett valamennyit az illatszerből, hanem ráöntötte Jézus fejére a teljes tartalmat.

Az illatszer elképesztően erős illatú volt, az ára is elképesztő volt: mai értékben több millió Ft. Az illatszer hatása tartós volt, akár hetekig is lehetett érezni. Ez tehát azt jelentette, hogy az illat ott maradt abban a házban sokáig, aztán ott maradt az illat az asszony haján, és végül, de nem utolsó sorban ott maradt az illat Jézuson is. Ez utóbbi azért érdekes, mert ez esetben ez az illat ott keveredett Jézuson a halálakor a verejték és a vér illatával, és a sírba helyezéskor is ott volt rajta, s mivel akkor a szombatnap közeledte miatt nem tudták balzsamozni, így a feltámadásakor is az üres sírban is ott volt még ez az illat.

Az asszony cselekedete botrányos volt, Júdás és még más is azonnal fanyalgott, hogy ennyi pénzből sokaknak lehetett volna segíteni, de Jézus megvédte az asszonyt. Tudjuk jól, Jézust ismerve, hogy nem azért állt ki Mária mellett, mert annyira vágyott egy jó parfümillatra. Hanem azért, mert ez az asszony a konkrét idő szorításában azonnal meglépte, hogy kifejezze Jézus felé végtelen szeretetét és tiszteletét. Ez egy kézzelfogható szeretetmegnyilvánulás volt, áldozat, ami az asszony költségvetését alapjában változtatta meg. Ő nem csak annyit áldozott Jézusnak, hogy meghívta enni, s egy jót evett vele, hanem azt fejezte ki, hogy mindennél és mindenkinél többet jelentesz nekem, s ha el fogsz menni a minden élők útján, szeretetem ott is hadd kísérjen, amíg csak lehet.

Jézus azt mondta az elképedt nézőseregnek, hogy ennek az asszonynak a tettét örökre fogják majd emlegetni. Ez így is van. Ma is ezt tesszük.

Testvéreim! Most térjünk rá Malakiás próféta szavaira!

Malakiás azzal vádolta meg Izráelt, hogy a tizedet és az önkéntes adományokat nem adták meg Istennek, hanem elrabolták tőle. Erről az Istent megrablós kifejezésről rögtön eszünkbe juthat itt Jézus, aki néhány száz évvel később a jeruzsálemi templomban azt kiabálta, hogy rablók barlangjává tettétek az Isten házát, az imádság házát! Visszatérve Malakiásra, a próféta tehát arra, hogy a nép a tizedet elmismásolta, vagyis részrehajló mértékkel, bevallással fizetett és az önkéntes áldozatot is vagy a maga dicsőségére adta, vagy azt is csalva, nos, Malakiás erre azt mondta, hogy nem csupán kevesebb áldást ad ezért az Isten, hanem egyenesen átkoz. Mégpedig az az átkozás, hogy az Isten népe innentől nem Isten népe, hanem csak egy vallásos nép a sok közül.

Malakiás azt tanította, hogy az Istennek adott hálaáldozat más, mint ami a népgyakorlat. Az igazi hálaáldozat az életből örömmel, pazarló módon ad Istennek. Mármint vissza, mert a hálaáldozat lényege az, hogy hálából visszaadok Istennek.

Mit jelent Istennek adni? Gondolkodjunk csak el!

Például azt, hogy időt adok neki. Vasárnapot, reggelt, estét, megállást, ráfigyelést, bibliaolvasást.

Például azt, hogy pénzt adok neki. De nem a feleslegemből, hanem abból, ami más célra is mehetne, de az idő szorítása miatt nem várom meg, hogy majd nyugdíjasként adok neki tizedet, hanem most. Mert ma még tehetem.

Például azt, hogy valamilyen feladatot vállalom az ő nevéért. Hangsúlyozom, az ő nevéért, tehát nem olyan feladatról szólok, amiből a legjobban én jövök ki. Ilyen feladat lehet most például az, hogy amikor végre vannak vasárnaponként kisgyermek is az istentiszteleteinken, akkor többen is kell, hogy szolgáljanak a gyermekistentiszteleteken. Ez nem arról szól, hogy milyen jól teszünk a Kukri Julcsival, sőt egyenesen kiváltság neki, hogy minden vasárnap ígehirdetés hallgatása helyett a gyermekekkel lehet lent a gyülekezeti teremben, hanem igenis szükséges, hogy legyenek munkatársai. Ki lesz az? Ki vállalja ezt a rendszeres munkatársi besegítést a Jézus iránti hálájából? Ingyen. Felkészüléssel. Úgy, hogy néha akár 10 gyermek is lesz, de néha talán épp 1 sem.

Például azt, hogy tanulok róla a Biblián keresztül. (Katechéta-kör!)

Például azt, hogy közösséget vállalom a hittestvérekkel, tehát érdeklődöm feléjük, vagy legalább közülük némelyek felé. Kíváncsi vagyok a hitére. Az életére. Megszeretem. Imáimban őt is Isten elé viszem.

Például azt, hogy megemlékezem a korábbi nyomorult állapotomról és ezért elemi erővel fordulok más nyomorultak felé. Szenvedélybetegek felé, lecsúszottak felé, hajléktalanok felé.

Például azt, hogy rendszeresen imádkozom hozzá és ebben engedem, hogy hozzám szóljon. Tehát úgy imádkozom, hogy az élő kapcsolat legyen. Értelmem és egész lényem felajánlom neki: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjek?

Például azt, hogy az ő egyházának a szolgálóit támogatom. Például céladománnyal, hogy egyre jobb számmal lehessen dolgozni a templomkertben, vagy egyre jobb eszközökkel tarthassunk hittantábort, vagy segítsük a templomi rezsiköltségeket!

Például azt, hogy missziói munkát végzek, vagyis cselekedettel és szóban is vallást teszünk róla. Például munkatársaknak, vagy barátoknak. És mindenekelőtt a családomnak!

Az egyházadó kifejezés olyan jellemzően mutatja, hogy az emberek szeretik letudni a tized kérdésével azzal, hogy valamilyen minimális tagsági díjat fizessenek az egyház felé. Csakhogy míg a dúsgazdag Németországban ebből évtizedekig ki lehetett húzni, nálunk ebből az egyházközségek nem tudták magukat fenntartani, a gyülekezetek anyagi helyzete mára már általában csökközel. Nálunk is. Az egészben nem az a baj, hogy milyen alacsony az egyházadó összege a népegyházaknál, hanem az, hogy az egyházadó kifejezésből hiányzik az Isten szó. Ahol ugyanis Istennek hálaáldozatot mutatnak be, ott az egyház még adó nélkül is meg fog tudni élni. De ahol az egyházzal akar megélni az egyház, és a legtöbb tag visszatartja a hálaáldozatát, ott Isten gyakorlatilag nem kap semmit. És ez nem marad büntetlenül. Isten népe innentől már nem Isten népe, hanem csak egy közönséges nép, némi vallással. Az eredeti héber szövegben ugyanis Malakiás azt írja: átok sújtja az egész népet. Itt a nép szónál Izráel népét góznak hívja. Pogány népnek. Isten nélküli népnek.

Malakiás azt prófétálta, hogy a tizedet nem letudni lehet, hanem hálával adni. A felajánlások nem a feleslegből kell, hogy menjenek és nem azért, hogy ezzel lekenyerezzék Istent. Malakiás hálaáldozatra hívta a népet, amelyik pimaszul azt mondta, hogy nehogy már ebből is meg kell térni?

Testvéreim! A szüleim nemzedéke a második világháború után nagy nyomorúságban élt, gyakorlatilag mindenki szegény volt és nem volt semmije. A 70-es években aztán országos jobblét lett, egyébként alapvetően a kádári óriási kölcsönpénzből, és innentől mindmáig sokan olyan jólétben élnek, amiről soha nem is mertek álmodni fiatalon. Mármint ezt a jólétet alapvetően a technikának, a kölcsönöknek, a jó politikának, a szorgalomnak, az ügyességnek, sőt a megérdemelt sikernek tudják be a legtöbben. A keresztyének is. A keresztyének is, akik valamikor az ég felé nyújtották kezüket, hogy legyen fedél a fejük felett, hogy legyen télen is meleg otthon, hogy legyenek minden nap jóllakva, hogy mehessenek legalább a gyermekeik olyan iskolába, amilyenbe szeretnének, és így tovább. És Isten ezeket a kéréseket meghallgatta. De a keresztyének erre nem elemi erejű hálaáldozatokat kezdtek el hozni Istennek, hanem kezdték megvédeni mindenkitől ezt a jólétüket, beleértve még Istent is, na, meg hát, ugye az egyházat!

Testvéreim! Mit is látnak a kívülállók ma az egyházi tizedekben és önkéntes felajánlásokban? Először is látják, hogy szó sincs tizedről. Aztán azt is látják, hogy a népegyházak tagjai fenntartási díjat fizetnek, tagságit, egyházadót, és azt is látják, hogy az önkéntes felajánlások nagy része ingyenes megszabadulási lehetőség az otthoni kacsától. Úgyhogy azt gondolják, hogy ezek az emberek nem szeretik az istenüket. Nem veszik komolyan. És jól gondolják.

Testvéreim! Én ma titeket nem egyházi tized fizetésére, meg önkéntes áldozatokra hívlak! Hanem arra, hogy térjete meg a hálátlanságból, és adjatok hálát Istennek, aki pazarolta áldásait rátok! S ha befogadtátok a szívetekbe a Jóistent, aki tényleg Jó Isten, akkor örömmel áldozzatok neki! Adjatok hálát Istennek a gazdagságotokért, gyógyulásaitokért,

vagy akár azért, hogy e kegyetlen világgal szemben ő kegyelmes volt hozzátok, vagy azért, mert ő nem elvett tőletek, hanem önmagát adta értetek.

Legyen előttünk példa Mária, akinek a hálaáldozatát olyan kegyelmesen fogadta Jézus, hogy örök például állította elénk. Isten szívesen kezd valami jót azzal, amit adunk neki. De adunk neki egyáltalán? Vagy ha igen, akkor mit? Ne sajnáljuk az életünkben áldozni Krisztusnak, aki az ő életét a mi életünkért nem sajnálta. Ámen.